

Trui Gonnissen graaft zich autobio

Lieve conculega-dicteeschrijvers,

Dit groentje in de orthografiearena beleeft heel wat spoetnikmomentjes tijdens de spellingspelletjes, maar is blij en dankbaar tot het cenakel der dicteeschrijvers te mogen behoren. Nóg happier ben ik omdat jullie kennis willen maken met de rocamboleske avonturen van mijn redelijk jonge leven.

Dat begon in het West-Vlaamse stadje Tielt, waar ik opgroeide in een gezin met 2 kinderen. Moeder stond haar hele leven voor de klas, vader was eenpitter. Mijn madiwodo stond als kind al eivol. Muziekschool, jeugdbeweging, kinderkoor ... Van alles wat, maar mijn hart lag bij de sport. Ik oefende hard op de arabeske, de plié, de arabier en de achterwaartse handstand-overslag oftewel flikflak. In het vijftwintig- of vijftigmeterbad zwom ik honderdmetercrawlwedstrijden op een al niet meer zo kinderachtig niveau. Bij trampolinespringen ging de fliffis me goed af.

Ik was een jongensachtig meisje dat op haar trottinette wegsjeesde na een potje belletje trekken, voor het eerst zoende op — godbewaarme/God bewaar me — een houtenjassenpark, met tegenzin naar school ging, vastberaden ongemake-upt rondliep, stevig puberend stiekem blikjes bier dronk en sigaretjes rookte. Gelukkig ging mijn geëxperimenteer met wiet en andere smeerlapperij niet verder dan een enkele keer een jonko. Toen ik hakken-over-de-slootgewijs, na een toch wel lastige en turbulente sturm-und-drang mijn humanioradiploma had behaald, namen mijn ouders de verstandige beslissing hun petulante dochter ‘op kot’ te sturen.

In Gent volgde ik een taalkundige opleiding die perfect bij mij paste. Trui was helemaal uitgesogd; het contrast met de middelbareschooltijd kon niet groter zijn. Deze taaljunk moest en zou een kaïd worden in de vertaalkunde Frans en Spaans en was vastberaden het apodictische bewijs te leveren dat “traduttore traditore” niet klopt. Te midden van complexe zinnen voelde ik me helemaal senang en ik beet me vast in zogezegd onvertaalbare teksten. Hongerig stortte ik me op vertaal- en tolktechnieken, werd groot Spanjeaficionada en ging me uitermate interesseren in de Franse, Spaanse en Nederlandse belletrise.

Het derde jaar van mijn studies heb ik grotendeels gevolgd aan de universiteit van de schitterende Spaanse studentenstad Salamanca, met haar churriguereske Plaza Mayor. Ik werd à la minute verliefd op het land en op de cultuur, en heb mijn tijd daar dan ook al salsaënd, bacootjes drinkend, maar vooral hard studierend doorgebracht. Ik beheerste de Spaanse taal al snel tot in de finesses. Mijn persoonlijke Spaanse dongiovanni Lorenzo had daar natuurlijk zijn aandeel in.

Een onomkeerbare fernweh was in mij gewekt. De combinatie met oneindige interesse in en liefde voor taal dreef me, toen het masterdiploma in de sacoché was, naar de universiteit van Moskou voor een intensieve cursus Russisch. Dat was wel heel spannend in het begin. Ik kende en begreep er helemaal niemand, had het ijskoud en werd geplaagd door heftige aporie toen mij werd gevraagd een huurcontract te ondertekenen waar ik geen tittel of jota van snapte.

Uiteindelijk bleek het heel gezellig tussen de Russen en de kakkerlakken op mijn shabby kamertje in het imposante stalinistische universiteitsgebouw, waar ik trouwens vaak hopeloos verloren liep. Het cyrillisch kreeg ik vlot onder de knie en mede dankzij mijn taalkundige rugzak, kon ik al snel brood en piroesjki bestellen op de markt. Alle toegangspoorten naar de Russen en hun cultuur zwaaiden open en ik voelde me gauw thuis ... Het land van de sjasli(e)k, de kwas, de matroesjka's en de sjaukelende dametjes in de schattige kerkjes bracht me totaal in vervoering. Wat een avontuur. Ik had het privilege om ook het land, putje winter, grondig te leren kennen via de trans-Siberische spoorlijn. Van Moskou tot Vladivostok, met hier en daar een uitgebreide tussenstop, dwars door zeven tijdzones, keek ik mijn ogen uit naar dit eindeloos uitgestrekte land. Zes weken lang leefde ik van zakoeski en van parboiled noodles, gekookt in water uit de samowa(a)r. Ook Igor de Wit-Rus, een van mijn coupégenoten, zal me altijd blijven. Bij elke halte stapte hij uit en deed zijn stretchoefeningen op het perron in de vrieskou, barrevoets en gekleed in een broek van tinneroy en een marcelleke.

Toen ik mijn cursus af had, wilde ik weer wat anders, en trok in tegenovergestelde richting voor een jaartje in het Zuidwest-Zuid-Amerikaanse land Chili. Ik reisde het hele land door, van Arica tot Punta Arenas, en vergaarde hier en daar wat centjes, meestal als tolk voor de Belgische ambassade, om in mijn onderhoud te voorzien. Op mijn reis door Peru en Bolivia vroeg ik Quechuasprekers de pieren uit de neus over hun taal terwijl we samen pisco sour dronken.

Toen wilde ik wat stabiliteit in mijn leven brengen, dus ging weer naar huis, en vond werk in de privésector. Zodra ik de kans kreeg, echter, ging ik op reis; het bleef continu krieuwelen. Een paar jaar later zat ik op een avond, mijn ziel onder de arm, in een Gents café. Ik was niet poepeloerezat hoor, maar had toch stevig gesjaskeld met een vriend, en we hadden het over de zin van ons leven. Ja, dikke Harry, bedacht ik, 26 jaar jong, het is nu of nooit; ik ga op wereldreis.

Dat moesten ze thuis wel eerst even goedvinden. Er verscheen een diepe groef in de glabella van mijn moeder, maar mij weerhouden was geen optie; het avontuur lonkte. Ik vroeg mijn C4 aan, verkocht mijn aftandse Ferrarirode kever, zei mijn appartementje op en sloeg mijn magotje aan diggelen. Zomer 2002 vertrok ik, samen met mijn rugzakje. Toen nog Facebook- en iPhoneeloos, maar wel met oldskool reisoutillage zoals naaigerief, een rolletje ducttape, een paar tiewraps en een kodak.

Dat avontuur begon in Thailand en ging down-under verder tussen de aussies en de kiwi's. Nieuwjaar en kerst vierde ik, trankilo, onder de wuivende palmbomen van een Frans-Polynesisch strand. Daarna spoorde ik de VS door, van Flagstaff naar New York, en

in februari 2003 was ik blij weer in Latijns-Amerika te zijn. Ik vierde carnaval in Rio de Janeiro, leerde alle uithoeken van Argentinië kennen en stak vanuit Buenos Aires de Río de la Plata over voor een bezoek aan Uruguay.

Van eind 2003 tot in 2009 heb ik met plezier bij een en hetzelfde bedrijf gewerkt dicht bij huis. Ook hier plakte ik plezierreisjes vast aan mijn zakenreizen en bezocht in elke vakantie al dan niet verre oorden. Zo heb ik, samen met mijn knapzakje, al een flink stuk van de wereld gezien, waarvoor ik in saecula saeculorum dankbaar ben. In deze periode — beter laat dan nooit — kwam een Nederlandse teddybeer mijn leven binnengewandeld. Matthijs houdt het ondertussen al bijna 16 jaar met mij uit. In 2006 ging ik inwonen bij deze handige Harry, deze grappige, charmante man die werkelijk savvie heeft van alles en ik vind het niet zo erg ondertussen al flink verkasd te zijn.

Dat kan ook niet anders, want eind 2009 schudde ik andermaal mijn leven op. Ik zei de privésector vaarwel en stapte over naar het onderwijs. Na een jaartje bikkelen aan de Gentse universiteit voor mijn lerarenbevoegdheid kon ik direct aan de slag op een middelbare school in het Zeeuwse Terneuzen. Een totaal andere, maar erg leerzame en dynamische wereld die me nog geen moment heeft verveeld, zeker niet in deze tijden van corona. Ik ben ondertussen een al heel afstandsonderwijs-savvy docente geworden.

Dat jaar 2009 was in nog meer opzichten bewogen. We wilden graag kinderen, maar dat ging hosternokke niet van je holadijee. Ik vertrok — alleen en ten langen leste zwanger — naar Ushuaia voor een droomreis. Uiterekend op het moment dat het kleine ijsversterkte cruiseschip via de Drake Passage de zuidpoolzee wou opvaren / op varen richting Antarctica, brak de natuur mijn eerste, zo gewilde zwangerschap af. Ik was zum Tode betrübt. Toen kwam Camille, een sympathieke Parisienne en tot op vandaag mijn mattie, de tweepersonshut binnengestapt en deed de zon weer schijnen, de hele, prachtige reis lang.

Tot onze grote vreugde en stomme verbazing ging alsnog — spontaan — een koningswens in vervulling. Een prachtig jongetje, Sam, zag het levenslicht in 2011 en zijn zusje Lieve maakte het plaatje compleet in 2015. Ze staan met stip bovenaan op mijn lijstje leermeesters.

We zijn als gezin neergestreken in een dijkhuis in Philippine, of all places. Ik ben perfect gelukkig als ik op mijn hardlooppata's rondren door de Zeeuwse polders of als Lieve en ik samen loomen of wc-rolletjes omtoveren tot pimpampoentjes. Vol bewondering en trots kijk ik naar mijn zoon, als hij behendig rummikuft of moeiteloos een houten modelbouw-V8-motor in mekaar zet. SARS-CoV-2, waag het níét om ons feestje te versjteren!

Bedankt voor jullie aandacht en vele hartelijke groetjes.

Tota tua,

Trui Gonnissen

Shoot-out

Verbluft zat ik naar een keelzanger te luisteren in zo'n traditionele vilttent nabij Ulaanbaatar.

Op Rarotonga, waar we tot mijn verbazing een tussenlanding maakten, moest een Cookeilandse me vertellen waar ik was.

Matthijs had drie paniekerige slapeloze nachten toen hij al ettelijke dagen niks van mij hoorde. Allemaal dyugudyugu om niks want ik bleek vrolijk rond te stappen in de Venezolaanse llano's.

Oehs en ahs schoten me tekort tijdens de fishspa in Tel Aviv nadat ik dagen achtereen flink had gewandeld.

Mijn schutsengel deed altijd goed zijn werk op al die reizen, maar één keer brak het zweet me uit, toen ik 's avonds op een Braziliaans strand werd achtervolgd door zo'n choller/ chòler en het geritsel van charivari's en breloques steeds dichterbij kwam.

Wat was Sam een prachtige baby. Woepie! Er kwam nog een meisje bij.

De tijd mag van mij stil blijven staan als ik met mijn gezin het kubbspel doe op een winderig Zeeuws strand.

Wisten jullie dat /melluk/ een svarabhaktivocaal bevat? Deze wordt ook wel anaptyxis genoemd.

De technologische vooruitgang heeft voordelen — VoIP is goedkoop en kwalitatief meestal goed —, maar ook nadelen; er wordt te pas en te onpas gepubd.

Hoeveel kudo's zou ik krijgen voor mijn dicteetekst?